

Sokszor nem tudom eldönteni, hogy ég és föld inkább kiegészíti egymást vagy inkább egymásnak feszül. Utóbbit többször érzem, az biztos. „Földről való, földies dolgokról beszélő” lényként kell elfogadnom a mennyei tanúságot. Mostanában sokszor szembesülök a határainnal, a befogadásképtelenségemmel. Rengeteg kérdésem van, amire mind az a válasz, hogy ezt majd csak akkor fogom megérteni, ha eljutok a színről színre látásig. Mert ez égi dimenzió, ember nem tudja felfogni. Persze, értem, valahol itt kezdődik a hit. Mégis sokszor igazságtalannak érzem, hogy ilyen szűken véges értelműnek lettem teremtve, és a velőmig hatoló, fontos dilemmák feloldásához előbb meg kell halnom.

Nyilvánvalóan ez a hozzáállásom, durcizásom blokkolja, de legalábbis tompítja a „nem szűken mért, nekem adott Lélek” munkáját. Természetesen mindent elhiszek Jézusnak, a menny küldöttének, s törekszem szavainak, tetteinek helyes értelmezésére. De sok bennem a dacos kérdőjel. Na, itt jön be Isten haragja, amiről sokan nem szeretnek beszélni, nehogy egy idejétmúlt istenképet erősítsenek meg. Számtalan írás szól a jogos és indokolatlan haragról. Arról, hogy akkor jogos, ha valamilyen igazságtalanság, erkölcsi vétség, helyes útról letérés történik, ami nagy bajhoz vezet. Erre figyelmeztet Isten. *„Célja, hogy konstruktív, szeretetteljes cselekvésre ösztönözze az embert.”* (Chapman G., A szeretet másik arca – a harag).

Nem mindenki tartja megfelelő szóhasználatnak a haragot, én szeretem ezt az erős kifejezést. Ismerem magamat, tudom, hogy néha csak egy erősebb lelki „tasli” tud felrázni, vagy segít túllépni bizonyos megrekedéseimen. Lehet, valahol provokálom is ezt a haragot. Néha az használna, ha Jézus kiűzné kufár, alkudozós, kötözködős kérdéseimet lelkem templomából. Máskor meg az válik be, ha szelíden megnyugtatja háborgó elmémet és szívemet. Bár nem mindig érzekem így, mégis teljesen biztos vagyok benne, hogy Isten mindig a megfelelő úton közelít hozzám. Hálás vagy neki, mert nem „elmagyarázom, feladat kiadva, ennyi idő van rá” tanítói hitvallással dolgozik, hanem egyénre szabott, jól időzített, változatos segítő módszerekkel kísér végig az életemen. Megnyugtató, hogy nem egyedül kell elkepickélnem az üdvösségig.

Köszönöm, Uram!

Kőszegi Júlia, Budapest